

Qui serà el primer?

written by Josep Sort | 4 de gener de 2017

Quan un poble assumeix el repte d'esdevenir sobirà mitjançant un procediment genuïnament democràtic, és impossible del tot d'evitar-ho. Fins i tot diria que si hi ha la temptació de recórrer a mesures autoritàries, tampoc se'n sortirà. Tard o d'hora el repte tornarà a plantejar-se.

Hi ha però, un moment clau que marca, en la majoria de casos, un punt de no retorn. Em refereixo al reconeixement de la independència d'un estat per un dels estats ja existents. Quan això passa, molt sovint, és el senyal que el procés va endavant. Naturalment, aquest moment s'explica sobretot per raons estratègiques d'arrel bé econòmica, bé política, o fins i tot ideològiques o morals. Quan un estat ja constituït, i membre de ple dret de la comunitat internacional decideix reconèixer diplomàticament un nou estat que s'acaba de constituir és que té plena confiança en la fermesa de la decisió dels governants d'aquest nou estat. No debades, sobretot si és el primer a reconèixer-lo, corre el risc d'enemistar-se amb l'estat del qual se secessiona, en el cas que aquest darrer s'hi oposi. Per això és tan important analitzar quines són les raons que porten un estat a ser el primer a reconèixer un nou estat.

Conèixer els precedents dels primers reconeixements, és a dir, estudiar i aprendre què va impulsar un estat concret a fer el pas de ser el primer a reconèixer una independència, i doncs, a legitimar-la internacionalment, és cabdal, doncs.

La pregunta de qui serà el primer estat que ens reconeixerà, és doncs, immediata. Sempre i quan, naturalment, els catalans i les catalanes ens mostrem fermes i decidits a arribar-hi. Cosa de la qual no tinc cap mena de dubte. Naturalment no tinc cap bola de vidre, i no gosaré fer un pronòstic sobre això. Sí que cal tenir en compte algunes consideracions.

En referència als precedents, hi ha per exemple, el cas d'**Islàndia**. En les darreres dècades, Islàndia, ha protagonitzat un paper capdavanter en el reconeixement inicial de molts dels nous estats constituïts en aquesta etapa. Va ser la primera o de les primeres en casos com els d'Estònia, Letònia, Lituània, Armènia, Geòrgia, Croàcia, Montenegro. Fins i tot ja va reconèixer, el 2011, Palestina. En el cas islandès, per descomptat, no hi ha raons estratègiques o econòmiques que ho expliquin. Més aviat són raons de principi. De principi democràtic, no debades Islàndia és on més s'ha aprofundit en la participació ciutadana en els afers públics. Només cal recordar la famosa Revolució de les Cassoles del 2008-2009, en plena crisi financera.

Islàndia, però, no és una gran potència mundial. Això ens porta al cas israelià. La Independència d'Israel, possiblement un dels episodis més complexos de la història dels processos independentistes, va ser possible també pel suport total i inicial rebut de les dues superpotències de l'època, els Estats Units i la Unió Soviètica. Una combinació, no cal dir, més que guanyadora. Comptarà Catalunya amb aquest suport imbatible? Difícil, però no impossible. Penso que tant l'una com l'altra tenen un nivell d'informació sobre el procés català més que notable, que els permetrà prendre una decisió raonada que, ho repeteixo, dependrà del grau de fermesa del compromís dels catalans i les catalanes d'arribar a l'objectiu.

A més, cal tenir en compte quin paper jugarà **França**. No debades, no deixem de ser el seu pati del darrere. Considerar que França vetarà la independència de Catalunya pel possible efecte dòmino a l'interior de les seves fronteres, és pensar en clau espanyola. França no pateix per la seva integritat territorial gens ni mica. A diferència d'Espanya, que és un estat en descomposició en tots els sentits. França és una república amb una democràcia amb una mala salut de ferro. Des d'aquest punt de vista, guanyar-se França, en el cas català,

és imprescindible.